

ШУМАДИЈКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV. {

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцика.

} № 60.

УЗДИСАЙ ИЗЪ ВАРОШИ.

Пастирскій е животъ радость
И спокойства людскогъ храмъ,
Гдѣ безбрияно тече младость,
Гдѣ е свакій весѣ самъ.
Тамъ неслушамъ, да ми птице
Изъ кавеза пою Май,
Кадъ и саме све слободне
Оживлюю пѣсмомъ гай.
Славу тамо у шумици
Свой радосный пушта гласъ;
А затворень онъ не пѣва,
Веѣъ свогъ робства плаче часъ.
Ахъ долине, брда, шуме!
Вы сте были животъ мой
У пролѣѣ, када съ фруломъ
Славу гласъ ми сдружи свой.
Каменитый многоцвѣтний
Тамо нема мѣста дворъ,
Веѣъ природна колебница,
Човечіе нужде створъ.
Надъ колебомъ среѣномъ трепти
Неизбройный дрва листъ,
А мирше у нѣой здравлѣ —
Воздухъ влада свѣжъ и чистъ.
Кадъ пролеѣа давъ настуи,
Кадъ с' навити ружомъ Май;
И кадъ птице и пастирн,
Развеселе лиснатъ гай;
Када земля пусти траву,
Кадъ протече изворъ чистъ;
Любичица дигне главу,
Свой развѣе плавыи листъ;
На кадъ ютромъ заблеста се
Одъ истока сунца зракъ,
И кадъ скине покривало,
И отера лицемъ мракъ;
Поточица бистротечна
Кадъ с' жуборный муч токъ;
А извора изъ брегова
Шапте' шушти бистрый скокъ;
Свѣжій изворъ лисномъ крѣе
Одъ вренке сунца цвѣтъ,

Виш' кога се бршлянъ вѣе,
Те пастирскій краси свѣтъ;
Кадъ све живо пѣсму пѣва,
И нетражи другій рай.
Овада съ богомъ, о вароши,
Шумо, ти ми среѣу дай.

У Берлину 1846.

СВЛАДАНА ДУША.

(продужено)

Юшъ е одъ прилике было 15 дана до опредѣлногъ дана свадбе. Готвалдъ е опетъ быо у Штилебену; кадъ моя мати прими еданъ пакетъ писама, подъ нѣговимъ адресомъ. Онъ е быо наредіо, да му се сва писма шлю у Штилебенъ, ако небы куѣи дошао. Мати му и овај пакетъ пошлѣ. Я нисамъ на тай пакетъ ни мислю, ал' Софіо е некій тайный немиръ нанао быо, и чисто се збогъ некого пречувствована разболела баше. Готвалдъ е имао треѣгъ дана доѣи, она е свакій минутъ брояла до нѣговогъ долазка. Вече треѣга дана приближи се; — Готвалдъ недоѣе. Ноѣ намъ е у страу прошла. „Нѣму се каква несреѣа догодила!“ викала е Софія едно за другимъ. Доѣе ютро, никаква кола незауставе се предъ нашимъ вратима, премда су млога пролазила. Софійнъ стра и мене нападне.

Узяшемъ на коня, па одемъ у Штилебенъ. Никадъ у животу момъ ніе ми путъ дужій быо. Кадъ тамо доспѣмъ, одяшемъ предъ парохіалномъ куѣомъ. Све е изгледало пусто и запуштено, врата заключана. „Гдѣ е Готвалдъ?“ занытамъ я.

„Одпутовао е — прекинѣноѣ, съ поштомъ — у найвеѣой хитни!“ одговоре ми люди. Я доѣемъ изванъ себе одъ ужаса. Обіемъ врата и ступимъ у нѣгову собу. Прво, што ми у очи падне, было е на асталу писмо едно на Софію, поредъ истогъ нѣни нѣму чинвни поклови, везене ствари, пѣсмице и неколико писама нѣны. Я одпечатимъ оно несреѣно писмо и прочитамъ. —

„Сажалъвай едногъ несреѣногъ, Софія. Онај пакетъ, когъ сте и вы сви видели, донео ми е посмртно иманѣ анѣла, когъ самъ я жертвовао. Я самъ требоа за нѣга жавити, садъ ми вала баръ умрети за нѣга. Немой за ме више распытывати; — я самъ за те — за васъ — за цѣо свѣтъ, засвагда изгублѣнъ. Она ми е минутъ

по минутъ сво нѣно страданѣ до издасая нѣногъ описала, нѣне су муке безграничне были, па тако обу и я да у-мремъ. Жали за мртвацемъ, Софія! Све што око мене живи, отровано е — я зато бѣжимъ одъ тебе — да те избавимъ. Сѣхай се мене, безъ да ме проклиньшь! или болѣ юшь, заборава твогъ мртвогъ Готвалда!“

Я самъ быо громомъ пораженъ. Каква вѣсть! каква забуна! Хтѣо самъ за нѣимъ, алъ е было доцканъ. Нико нѣе знао, коимъ е путемъ отишао. Моя разпытываня нису ништа више ползовала, осимъ то, да се онъ у вече, кадъ е онаѣ несреѣный пакетъ распечатіо, затворио у собу, и цѣлу ноѣ у читаніо провео, до уютру никогъ у собу пуштао нѣе. Неки, кои су прислушкивали, чули су, гдѣ плаче и еца, уздише и виче, као да е быо у вруци, и непрестано е имена Цецилія — Софія споминяо. Другогъ ютра, врата се отворе, онъ изиѣе напољъ, алъ е изгледао бледъ и готово нагрѣенъ у лицу. Одма е послао момка по една поштанска кола. Ёсти и пити нѣе хтѣо ништа. У вече видели су га, да е одпутовао. Плачући обзирао се неколико пута на парохіалну кућу, пакъ се затимъ южнимъ путемъ упутіо и изчезао.

Садъ можете мислити, како ми е было! Юшь самъ толико присуства духа имао, да матери пишемъ, и да е молимъ, нека она Софію на жалостну вѣсть ову приправи. Ёдно пакъ писмо послао самъ и грофици Штермена съ молбомъ, да ме одма извѣсти, ако бы се нашъ несреѣный пріятель у нѣной околинѣ указао. Затимъ похитамъ дома. Софію наѣмъ, као што самъ се и надао, у грозници. Она е одма, чимъ ю е мати моя предходно тѣшити почела, све погодила и у болестъ пала, безъ да е на невѣрногъ заручника и одну укорну рѣчь рекла, или га клепа. Она се истина предигне, али после 8 мѣсецій умре. При издасіо юшь е те две рѣчи изрекла: „Готвалде! Праштамъ!“ — Мати е моя неутѣшна была; а я самъ тумарао коекуда самъ као какавъ саняюћій.

Дуго време недоѣе ми одговоръ одъ грофице. На послѣдку примимъ едно писмо. Оно е было нѣнимъ сузама орошено. Готвалдъ се нѣе никако видіо, премда су неки увѣравали, да су у мѣсецу Декемвру, едне тамне ноћи видели, гдѣ неко на гробу Цецилійномъ клечи. Остатакъ [писма садржавао е у себи описъ Цецилійне смрти. Она е непрестано изгледала весела и као да се своіој судбини одала; пошто е за грофа Ресага испрошена была, молила е за годину дана времена до вѣнчаня, да се спрема, кое іоѣ збогъ нѣне младости съ обѣ стране дозвољно будѣ. За то време много е писала, кое су и остали радо гледали, почемъ ю е то писанѣ изпрва развесељавало. Она е свагда највеселія у друштву была. После по године почне све мршавія и блеѣа бивати. На послѣдку се разболи; съ трудомъ е могла свое слабо тѣло крозъ замакъ носити. Што се ближе данъ нѣне свадѣ приближавао, то е она све опаснѣе болесна была. Алъ ипакъ е све далъ писала, и у самой постельи своіој. На послѣдку, на осамъ дана пре одреѣеногъ за вѣнчанѣ дана, нају е изъ ютра у смртнимъ грчевима у постельи. Мати дотрчи къ нѣой. Цецилія се смѣшила, и замоли матеръ, да іоѣ испуни нѣне послѣднѣ желѣ. Грофица се упрепасти, и обеѣа іоѣ се, сваку нѣну желю точно испунити. Цецилія іоѣ преда еданъ пакетъ писама, и замоли е, да истый после нѣне смрти неразпечаѣенъ Готвалду

одправи. Она га нѣе никадъ заборавила была, дода жалосно Цецилія, и да му е то наслѣдіе дужна. Затимъ покаже іошь еданпутъ прстомъ адресъ, клоне и издана, безъ да е далъ рѣчь едну проговорила.

Я оставимъ мою добру матеръ, да у Италиі утѣхе тражимъ, ерѣ самъ збогъ могъ здравля потребовао покоя. Али осимъ тога, нека ме е тайна слутня више него то у Италию гонила. „У Италиі“, нешто ми е говорило, — „ты ѣешь опетъ оногъ бѣдногъ бѣгунца наѣи. Пожури се, докъ ти засвагда неутече.“ — Я свршимъ мое послове брзо, и одпутемъ. У Швайцерской, Тиролской, горной Италиі, нигде покоя наѣи нисамъ могао, ни онога, когъ самъ тако жельно тражіо. Быо самъ задовољанъ, кадъ самъ опетъ у поштанскимъ колима сѣдіо, да къ югу далъ путемъ. Са свакииъ коракомъ ближе Апенниама, было е срце мое лакше; а гласъ, кои ми е непрустано ви-као: „Тамо ѣешь га наѣи!“ было е у мени яснѣи и ячій. Доѣмъ у Флоренцъ. Ова ми лепа варошь ништа некаже; али насредъ пѣице светогъ тройства буде ми одъ еданпутъ као извѣсно, да самъ близу могъ пріятеля. Одма погодимъ едну мазгу, па се оноиъ познатомъ Бенедиктинскомъ манастиру „Валомброза“ упутимъ. Предъ ноѣ викне мой воѣа: „Ено Валомброзе!“ Я погледимъ; подалеко одъ мене растирао се тай славный манастирѣ као какавъ замакъ, освѣтлѣнъ најкраснѣомъ мѣсечиномъ. Кадъ подъ брегъ доѣмо, на комъ е манастирѣ, сяшемо съ мазгій и поѣмо пѣшке узъ брдо едномъ тесномъ стазицомъ. Срце е мое силно куцало, ерѣ никадъ нисамъ быо тако извѣстанъ, да самъ близу Готвалда као садъ. Уполакъ пута сретнемо еданъ тужный мртвачій спроводъ, когъ су неколико буктиня чудновато освѣтљавале. Ужасна слутня уздрѣе ми у срцу, и затресе груди мое. Морао самъ стати. Спроводъ се приближи. Дѣте едно носило е звонце, коимъ е покадкадъ звонило. За нѣимъ е ишао духовникъ еданъ носеѣи распятіе. За овимъ су 4 калуѣера носили мртваца. Пратню су сачинявали сви обитатели манастира. Я се стресемъ ужаснутъ, и неотично слѣдовао самъ спроводу овомъ.

(свршиѣе се)

НЕЖЕНИ СЕНИКАГО!

Немой се женити. Твоя жена быѣе или лепа или ружна. Ако буде лепа, има ѣешь велику муку и главоболлю и морашъ е чувати; ерѣ што е лепо, свакиѣ радо гледа, и желіо бы, да га има, а што човекъ жели, за то свашта жертвуе. Ако е ружна, то ѣе быти сасвимъ обротно; нашто ти онда жена?

Нежени се. — Твоя ѣе жена быти или стара или млада. Ако буде стара, — каква невольства. Ко се може са смрѣу задовольити? Ако е млада, што обично бива, велика е опасность, ерѣ морашъ кућу чувати, а како е то теготно?

Нежени се. — Твоя жена быѣе или мудра или луда. Ако буде мудра, велика мука; ако nebude, каква срамота, какавъ подсмѣѣ. Ако буде одъ знатне фамиліе доѣиѣе ти съ нѣомъ и гордостъ у кућу. Ако се оженишь изъ нижегъ стая, каква подла пребациваня одъ твоѣи сродника. Ако буде ученогъ реда, быѣешь врло маленъ

у нѣнимъ очима. Ако буде глупа, па ма како лепа была, неће ти бити мила. Она се може уподобити феѣру безъ свѣће. Ако буде богата, морашъ іој угаћати, ако буде сирота, како ћешъ живити, а она се неће умети ни у чему наћи. Миліонима узрока има, збогъ којихъ небы требало да се люди жене; али то е немогуће учинити, ерѣ н самъ Аристотель, кои е жене чудовиштемъ природе звао, поклоніо е своју слободу жени.

МАНТАЦИНИЙ.

Мантациній, познатиый шарлатанъ у Паризу, быо е младий врло богатъ, и ніе имао више одъ 20 година. Кады е по смрти свога оца сво свое иманѣ протуріо и кады е видіо, да већ нема одкуды живити, ода се шарлатанству. Одъ великогъ свогъ иманя и одъ силногъ броя слугу задржи іошъ само едногъ момка. Онъ обуче овогъ у златне альине, купи лепа кола, и изда се за лѣкара, кои сваку болестъ еднимъ погледомъ излѣчити може.

Но наскоро види, да у Паризу слабо посла има, зато отиде у Ліонъ. У Ліону разгласи се као свѣтскій и найученій докторъ, кои е у станіо и мртваце оживити. А да бы сваку сумню са себе скинуо, обећа да ће после 15 дана на гроблѣ отићи и све мртваце оживити.

Гласъ, да ће онъ после двѣ недѣлѣ свима мртвима животъ повратити, узнемири цѣо Ліонъ. Люди су имали у нѣму повѣреня за савѣте су га пытали и велике му суме новаца на даръ шилиали.

Данъ, кои е Мантациній опредѣлю, да ће све мртве оживити, приближи се. Момакъ нѣговъ примѣти му, да онъ то неће моћи учинити, него да ће се осрамотити.

„Ты незнаешъ люде“, одговори Мантациній „лако љу я то учинити.“

Али текъ што е онъ то изговоріо, донесе му еданъ момакъ одъ едногъ богатогъ трговца писмо слѣдуюћегъ садржая. „Господине! Намѣра ваша мене е врло обеспокоила. Я самъ имао жену, коя е права аспіда была, и о сѣћао самъ се срећанъ, што е умрла. Я васъ молимъ, да е неоживите, и као награду шилѣмъ вамъ 50 луидора.“

Но текъ што е овай момакъ отишао, дођу къ нѣму два младића, распикуће, и стану га молити, да нѣюве очеве неоживи, будући су они врло велике тврдице были, па ако се на свѣтъ поврате, станѣ ће нѣюво најжалосніе быти, па затимъ поднесу му 60 луидора.

После овы младића дође една млада удовица и стане га молити, да нѣногъ мужа неоживи: ерѣ е она у намѣри, до кои данъ да се съ другимъ вѣнча. Едномъ рѣчи одъ ютра до мрака добыло е овай шарлатанъ писама, посьта и поклона толико, да већ ніе знао, шта ће съ нѣима да ради. Варошъ е сва узнемирена была. Неки су се плашили, а неки су любопитни были, да виде, шта ће быти. Ово принуди власть варошку, те му она писмо слѣдуюћегъ садржая пошлѣ. „Господине. Мы наравно несмѣмо вѣровати, да ћете вы ваше велико предузеће сутра на гроблю извршити моћи. Но како му было, будући сте вы сву варошъ вашимъ обећанѣмъ узмутили,

молимо васъ, да се изъ вароши оне удалите и тимъ іој миръ повратите. Мы признаемо, да сте вы иначе врло искусни у своемъ послу, и изда ћемо вамъ на то свидѣтельство.“

Мантациній доиста и добые свидѣтельство, остави Ліонъ по жельи власти и оде, да даљъ своју вѣштину упражнява.

ПОДГРѢВЦИ.

Карлъ великій сазидо е едне године толико црквѣй, колико е писмена у азбуки, и сваку цркву подигао е у ономъ мѣсту, кое е прво почетно писмо на реду стоѣнегъ писмена имало, а на самой цркви метнуо е то писмо златомъ украшено.

Краль шведскій Карлъ XII. имао е у своіој войсци, кады е у Украины быо, едногъ солдата 108 год. старогъ, кои се іошъ врло добро држао. У битки кодъ Пулгаве заробе га Руси и пошлю у Сибирь, гдѣ е и умрѣо.

У Сициліи неће нико Мая мѣсеца да се жени, ерѣ држе тай мѣсець за несрећанъ.

Сервантесъ назива свогъ савременика Лопеза-де-Вега чудомъ у смотреніо списанія, почемъ е истый 21,300.000 стихова, 1800 театралны дѣла, 400 религіозны драма, 100 комедія и къ томе 24 свезке разны дѣла после себе оставіо. Лопезъ е самъ говоріо, да е сваку комедію за 24 сата написао, а у свакој было е 2—3000 стихова.

На човечіемъ тѣлу има 248 комада костію, и то на глави 63, на трупини 53, на рукама 68 и на ногама 64 комада.

У Бечу се у средню руку годишнѣ троши 83.129 волова, 67.958 телади и 120.197 овнова и яганица.

ДОМАШНІЙ ТЕАТОРЪ.

Комшія. Зашто сте, господине, узели тако малену жену себи за супругу?

Господинъ. Брате, знапѣ, да е жена нужно зло, а я самъ изброа баръ найманѣ зло.

Господинъ. Направите ми еданъ капуть по найновіој моди. Каква е сада мода?

Крочъ. Садъ е, господине, найновія мода, како буде капуть готовъ, да се одма плати.

Господинъ. Е, кады е тако, а вы ми направите и тай капуть по старой моди, као и досада.

ЗАЧИНЦИ.

Што е человекъ луђій, то га већа срећа прати. Неуде свагда лађа, као што думенція хоће. Ко се неуме богу молити, нека по мору путуе. Неспаваю сви они, кои жмуре. Ласкательи су мачке, кое напредъ ляжу а острагъ гребу.

Ко се порокомъ хвали, незаслужуе никакве чести.

Болѣ е претрпнати штету него срамоту.

М Р В И Ц Е.

— Еданъ Шпаньолаць понуди своѣмъ краљу Филипу II. еданъ діамантъ, кои е више одъ 50 хиљада талира вредіо. Краљу е чудно было, да приватанъ човекъ за тако-ву стварь толику суму даде и рекне му: „Шта сте мисли-ли вы, кадъ сте за ову драгоценность толике новце да-ли?“ „Милостивый краљу“, рекне Шпаньолаць, „мислю самъ, да краљ Филипъ јошъ живи.“ Филипу се овај од-говоръ допадне и да му захтѣвану суму талира за тај діамантъ.

— Кадъ се великій Александръ краљѣмъ Персіе на-звао, краљ Индіе пошлѣ два посланика къ њѣму, кои су по глави сасвимъ сѣди были, а браду црну имали. Алек-сандру е то врло чудно было, и пытао е свое учене му-жеве, какавъ е узрокъ томе. Они су наводили разне о-снове, кои Александра нису никакво задовољили. Посла-ници кадъ виде, да неможе нико то да изясни, рекну: „Наша е коса зато бѣла а брада ніе, што е она 20 година одъ ове старія.“

— Два младића, одъ којъ е еданъ био богатъ а дру-гій сирома, просили су едну дѣвојку, која е врло лепа бы-ла. Отаць е некаде богатомъ него сиромасу. Сви њѣго-ви пріятельи зачуде му се, шта е учиніо; но онъ њѣмъ ре-не: „Богатство, ако ніе у добримъ и разумнимъ рукама, прођиће као да ніе ни было; а човекъ, кои е паметанъ и раданъ, лако ће се обогатити.“

— Еданъ дунђеринъ покриваше кућу и случайно о-макне се, и падне съ врѣа куће на едногъ човека, кои е туда ишао, и убие га. Силъ убиенога обтужи дунђерина суду као убицу. Овај се почне овако бранити. „Ако самъ я кривъ и ако самъ убица, треба ме казнити; дакле нека се поине мой тужитель на кровъ, а я ћу стати ондѣ, гдѣ е њѣговъ отаць био, па нека скочи одозго на мене и не-ка ме убие.“ Одговоръ се допадне судіи и дунђеринъ са-свимъ буде одпуштень.

Д О М А Њ Е Н О В О С Т И.

Београдъ 20. тек. Новый французскій генералный кон-зулъ за Србию г. Бернаръ Дезесафъ, бывший пређе конзулъ у Варшави, пріепѣ е съ фамиломъ у Београдъ, и юче е уч-нио званичну посѣту Свѣтлой Книгици и г. представнику; а досадашній дѣловодитель конзулата г. Павле Репуаръ опро-стио се юче на вѣтнимъ мѣстима и ови дана полази за Паризъ.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Лондонъ, 12. тек. Тѣло лорда Раглана приспѣло е данасъ на обали бристолской, погребъ быће сутра.

— У Бечу дршаће 5. Септ. ов. год. њѣмачки испытательи природе и лѣкари свою скупштину крозь шесть дана. Царъ е одобрио 20.000 фор. на трошкове свечаности притомъ. На послѣднейој скупштини 1832. год. было е 480 чланова и 4500 у-часника; овај путъ быће наравно двойномъ више.

— Об. нов. доставляю изъ Цариграда одъ 4. тек., да су башбожучке чете казнъ божія за Турке, раю и Европце. Не-аризуаюћи никакову власть отимаю, краду, скверне и плячкаю

башбожучи свакогъ безъ разлике, и кои се мало успротиви, тогъ одма смлате. Конзули се туже своимъ посланицима, но ови немогу њѣмъ помоћи, ерѣ и правительство незна, како бы ове нове яничаре у редъ довести могло. Саюзници незнаю, ил да нове чете башбожучка купе, ил да и ове скуплѣне рас-туре. Тешко њѣ е до Крима довести, а тамо њѣмъ е лако узду држати, ерѣ кои неће людски, томе одма помоћу много регу-ларне войске смрсе конце.

— Изъ Милана подъ 15. тек. являю, да се земля тамо у два дана више пута тресла, и да е свакій путъ по неколико секунда тресень трајло.

— Изъ Данцига доставляю подъ 15. тек., да се флота енглеска единако умложава, но да јошъ ништа непредузима.

— Войн. нов. подъ 16. тек. пишу: У новіе време сви воени послони саюзника око Севастополя иду на обрау никако на нападанѣ. Саюзници утврђую единако Балаклаву, Камѣшь и Бирикале; ту ће преко зиме свуда оставити подоста войске, која ће одчасти на измѣну утврѣния предъ Севасто-польѣмъ чувати и ту чекати, да Руси на њѣ нападаю. Съ оста-ломъ войскомъ распоредиће се овако. Турци да иду у Малу Азію, а саюзници у Варну, одакле ће нападати ямачно на Дуна-ву; те тако се ове године неће опетъ ништа важнѣгъ пред-узимати. Напротивъ явля еданъ дописникъ изъ Париза, да саюзници единако напредую и да ће до кон данъ опетъ съ ве-лкомъ силомъ юришиѣ учинити, съ тврдимъ поуздаѣмъ да ће успѣти.

— Енглезы су уватили еданъ рускій поштанскій чамаць, кои е у Аляндске острове писма носіо, но сва званична писма была су шифрирана, и тако њѣ нису могли читати.

— Краљица енглеска обдарила е 30 инвалида изъ Крима дешавше разнимъ поклонима, цепнимъ и вратнимъ марамама, привезама и т. д., кое су она сама, принцесе енглеске или њѣне дворске даме радиле.

— Изъ Париза являю тайлсу, да е прича она о марша-лу Кастелану посве неистинита, и да су е измислили непри-ятельи маршалови.

— Далб. нов. являю одъ 4. тек. изъ Цариграда: Одъ 14. пр. м. затворень е Карсъ и нема никаквогъ саобраѣая съ Ерзерумомъ, ерѣ е 14.000 Руса заватило путъ тамо водеѣй. Руси су досадъ на Карсъ само неколико бомбій избацили; но кодъ Байзита распрштани су 600 Турака, одъ којъ су 100 заробили, међу њѣма и бывшегъ повелителя байзитскогъ. Ру-си се спремаю на Ерзерумъ; 20.000 башбожучка отишло е о-давдѣ той вароши у помоћ.

— У Хаеру (у Французской) 12. тек. затвори власть одъ радеѣи тамо на граду 500 руски зароблѣнника петорциу зато, што су они побунѣвали све сужне, да никако пре нераде, догъ њѣмъ власть дувана неда.

— Енглеске новине опровргаваю гласъ, да су саюзници одъ порте захтѣвали Дарданеле у залогъ за еменованѣ но-вогъ турецкогъ дуга.

— У лонитеру стои депеша една ген. Пелисія одъ 15. тек., у којой се явля, да ништа новогъ нема до то, да се у Камѣшчу единако руски и французски зароблѣнници измѣною.

Течай новаца: сребро 119%; дукати по 5 фор 37 кр. за банке.